

Vykolíkujte hřiště aspoň na poločas

Čeká nás budoucnost, jakou si zasloužíme. A o jakou se zasloužíme. Zvykli jsme si na »nekonečný růst« světové ekonomiky, na jehož vlně se...

Placená část

EKONOM – komentář
9/2010

Pavla Břečková

Ředitelka zahraničního obchodu Audacio,
vedoucí katedry managementu VŠFS

Čeká nás budoucnost, jakou si zasloužíme. A o jakou se zasloužíme. Ano, zvykli jsme si na „nekonečný růst“ světové ekonomiky, na jehož vlně se surfovalo tak příjemně. Zvykli jsme si na benevolenci v řízení nákladů, na snadné půjčky i na velkorysost při poskytování benefitů.

Dva roky poté, co jsme byli nuceni procitnout a připustit, že žádné stromy nerostou do nebe, jsme v sobě zmobilizovali zodpovědnost a zdravý rozum, a zvolili si variantu sice bolestnou, ale pro naši budoucnost jedinou možnou: najít rezervy a šetřit. Jako každá politická garnitura i tato nám mnohé naslibovala a zatím mnoho nesplnila, ale buďme spravedliví, příliš času na to zatím opravdu neměla.

Tuzemské vody však nyní rozčeřila plánovaná novela zákoníku práce. Poněkud opatrný, přesto chvályhodný počín, jenž našim firmám pomůže zvětšit manévrovací prostor pro rychlejší přizpůsobení se tržním potřebám a turbulencím. Zaměstnancům by nová úprava mohla přinést větší svobodu, rychlejší vyvázání se ze závazků vůči zaměstnavateli, a též jim nedovolit stagnaci. Bude třeba na sobě pracovat a rozvíjet se, aby se stali pro zaměstnavatele nepostradatelní. Kvalitní zaměstnanec totiž činí firmu konkurenceschopnou, a takového se firma nerada vzdává! Ví totiž, že jen s takovým ustojí zmíněné turbulence a může růst.

Na rozdíl od škarohlídů tvrdících, že se s novým zákoníkem zaměstnavatelé těší na „snadné“ propouštění, zodpovědně prohlašuji, že takového skutečně neznám. Snad proto, že si většina z nás uvědomuje, jak nákladné je zaškolení nového člověka ve firmě tak, aby jí dlouhodobě přinášel prosperitu.

Co nám, firmám, vláda zatím nenabízí, je dlouhodobá strategie. Marně hledáme odpověď na otázku, kterým směrem se ubírá vize státu, co jsou priority a jakou konkurenční výhodou chce Česko v budoucnu vládnout.

Ne, firmy nečekají na povel, poradí si samy, dávno prokázaly, že to umějí. Lépe a efektivněji by se jim však pracovalo, kdyby hřiště zůstalo stejně vykolíkováno alespoň na jeden poločas. Časté změny v legislativě a dalších agendách jsou pro firmy náročné časově i finančně. A jsme tím zpět u konkurenceschopnosti: musím-li jako podnikatel alokovat tyto, bohužel vždy omezené zdroje na výše uvedené, zbývá jich méně na rozvoj a expanzi.

Expanze firem mimo domovinu je přitom klíčová pro každou vládu. Není neznámé tvrzení, že ekonomika je tak silná, jak silní jsou její exportéři. Dvojnásob to platí v případě mini-států, Česko nevyjímaje. Kam by měla směřovat pozornost naší novopečené vlády je tedy nasnadě.

Pravdou je, že nebude existovat jeden univerzální recept, jak české firmy v exportním snažení podpořit. Je nutné respektovat různé stupně rozvinutosti firem, přičemž na každém z nich budou třeba jiné stimuly. A i ty počáteční stupně si podporu zaslouží. Potenciál tam často je, ač je nutné ho usměrnit správným směrem. V obchodě se pohybuji přes deset let a z toho, co vídám v zahraničí, jsem si jista, že firmy tam nejsou výrazně sofistikovanější. Jsou však cílevědomější, nechybí jim sebevědomí a vědí, čeho chtějí dosáhnout. Zvýšit celkovou exportní schopnost našich firem znamená tedy též jim koncepčně napomoci, nástrojů existuje nemálo.

Firmy však nechtějí nic zadarmo, je to obchod. Obchod mezi firmou a státem. Obě strany se potřebují. Stát potřebuje ke svému fungování prosperující firmy, které platí daně a zaměstnávají lidi. Firmy zase potřebují ke své existenci určité „hřiště“, stát. Bylo by dobrou zprávou pro nás všechny, kdyby si pro kvalitu podnikatelského prostředí zvolily ten český.